

სახელმწიფოსა და საზოგადოებას შორის ინფორმაციული ურთიერთქმედების თანამედროვე მოდელები

Modern models of information interaction between the state and society

ელისო გაბეჩავა – დოქტორანტი
საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტი

Eliso Gabechava, PhD student
Georgian Technical University

რეზიუმე: ინფორმაციულ-საკომუნიკაციო პროცესები სულ უფრო მეტად ხდება თანამედროვე ცივილიზაციის ბირთვი, ხოლო ინფორმაცია პოლიტიკაში თანდათანობით გადაიქცა პოლიტიკური ძალაუფლებისა და მართვის გადამწყვეტ ფაქტორად. დღეისათვის პოლიტიკოსები ცდილობენ ააწყონ პოლიტიკურ ხელისუფლებასა და მასებს შორის ურთიერთქმედების ახალი კონსტრუქციული მექანიზმები, რომლებიც შეიძლება განვითარდეს ინფორმაციულ საზოგადოებაში მხოლოდ საინფორმაციო ტექნოლოგიების მეშვეობით, რომელთაც გადამწყვეტი როლი ენიჭება საზოგადოებრივი აზრის ჩამოყალიბებაში.

პოლიტიკური კომუნიკაციების თანამედროვე თეორია ახდენს ინფორმაციულ-საკომუნიკაციო პროცესების ინტერპრეტირებას და განსაკუთრებულ აქცენტს აკეთებს ადამიანების მიერ ინფორმაციის სუბიექტურ აღქმაზე ურთიერთქმედების პროცესში, რაც უნდა გაითვალისწინონ საზოგადოებასთან ურთიერთობის სპეციალისტებმა.

მონაცემები საზოგადოებრივი ცნობიერების მდგომარეობის შესახებ წარმოადგენს სახელმწიფოს მიერ მიღებული პოლიტიკური გადაწყვეტილებების მგრძნობიარე ბარომეტრს და, იმავდროულად, სამოქალაქო საზოგადოების მხრიდან აღნიშნული

გადაწყვეტილებების შეფასების შედეგს, საზოგადოებრივი პოზიციის გამოხატულებას.

კომუნიკაციების თანამედროვე თეორია ითვლის კომუნიკაციის პროცესის ანალიზის დაახლოებით ასამდე მოდელს, თუმცა ყველა როდი გამოიყენება საზოგადოებასთან ურთიერთობისთვის. კომუნიკატივისტიკის ფსიქოლოგიური და სოციოლოგიური მოდელები შეიძლება ფართოდ გამოიყენებოდეს საზოგადოებასთან ურთიერთობის სპეციალისტების მიერ.

Resume: Information-communication processes is increasingly becoming the core of modern civilization, and information has become a key factor in political power and management. Nowadays politicians seek to build new constructive mechanisms for interaction between political authorities and the masses that may develop in the information community through the use of information technologies that play a crucial role in shaping public opinion. Modern theory of political communication is interpreted by information-communication processes and focuses specifically on the subjective interaction of information by people, which should be taken into account by public relations specialists. The data on the state of public awareness is the sensitive barometer of political decisions taken by the state and, at the same time, the outcome of the assessment of the decisions made by the civil society and the public opinion. The modern theory of communications calculates approximately one hundred models of communication process analysis, although not all are used for communication. Psychological and sociological models of commutative theory can be widely used by public relations specialists.

ძირითდი ტექსტი: საინფორმაციო ტექნოლოგიების განვითარებასთან ერთად პრინციპულად შეიცვალა ადამიანთა კომუნიკაციის ყველა საშუალება და ფორმები. თანამედროვე

კომპიუტერული და თანამგზავრული სისტემების წყალობით შეიქმნა გლობალური საინფორმაციო გარემო, რომელიც დღეისათვის გავლენას ახდენს საზოგადოების პოლიტიკურ სფეროზე. კომუნიკაციის თეორიის ერთ-ერთი ფუძემდებელი, კანადელი მეცნიერი მარშალ მაკლუენი (1911-1980) გლობალურ საინფორმაციო გარემოს ხატოვნად უწოდებდა კაცობრიობის ცენტრალურ ნერვულ სისტემას, რომლის წყალობითაც ჩვენ ყველას შეგვიძლია რეაგირება სამყაროზე, როგორც ერთიან მთლიანზე.

მეცნიერები განსაკუთრებულ ყურადღებას უთმობენ *ინფორმაციის, როგორც პოლიტიკური რესურსის ახალ თვისებებს*. ჯერ ერთი, ბუნებრივი, შრომითი და ფულადი რესურსებისგან განსხვავებით, ინფორმაციული არ არის მიღევადი გამოყენებისას, ამიტომაც მისი პოლიტიკური გავლენა საკმარისია ნებისმიერი აუდიტორიისთვის. მეორე, ინფორმაცია გაუსხვისებელია და ახალი ინფორმაციის შექმნა არ ამცირებს ჩვენს უნარს - შევიძინოთ ამდენივე. მესამე, ინფორმაცია მყისიერად ვრცელდება სივრცეში და იგი ერთდროულად შეიძლება გამოიყენოს სხვადასხვა პოლიტიკურმა აქტორმა.

საზოგადოების პოლიტიკური მობილიზაციის თვალსაზრისით ინფორმაციულ რესურსს აქვს ყოვლისმომცველობისა და ზემოქმედების თანადროულობის უპირატესობა, რაც საინფორმაციო რევოლუციამდე პრაქტიკულად განუხორციელებელი იყო.

თუმცა, მნიშვნელოვანია იმის ხაზგასმა, რომ ყველა ცნობას ვერ ვუწოდებთ ინფორმაციას.

ამერიკელი პოლიტოლოგი კ. შენონი ხაზს უსვამდა, რომ ინფორმაცია მხოლოდ ისეთ გზავნილებს უნდა დავარქვათ, რომელიც ხელს უწყობს ადამიანის მიერ თავისი ქცევის ალტერნატივებიდან სიტუაციის შერჩევას. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, ინფორმაცია შეიძლება ეწოდოს მხოლოდ იმ გზავნილებს, რომლებიც გავლენას ახდენენ გადაწყვეტილებათა მომზადებასა და მიღებაზე, ამასთან, ინფორმაციის ნებისმიერ შეფასებას წინ უძღვის მისი შერჩევა.

მაგალითად, სახელმწიფო ორგანოების მიერ გადაწყვეტილებათა მისაღებად სპეციალურად შეგროვილი ინფორმაციის მასივიდან ფაქტობრივად გამოიყენება მხოლოდ 5-7 %. დღეისათვის, სპეციალისტების გაანგარიშებით, გავრცელებული და ათვისებული ინფორმაციის თანაფარდობა შეადგენს 10 000 000:1.²

მაგრამ თუ ინფორმაციის მნიშვნელობის საკითხში მეცნიერები საკმაოდ ერთსულოვანი არიან, ტერმინ „კომუნიკაციის“ ინტერპრეტაცია დისკუსიის საგანია.

კომუნიკაციას (ლათ. Communico - ვასაჯაროებ) უწოდებენ როგორც თავად ურთიერთობის აქტს, ასევე კონტაქტების დამყარების საშუალებასაც და ვერბალური სფეროს არავერბალურად და, პირიქით, არავერბალური სფეროს ვერბალურად კოდირების პროცესს.

ეს მნიშვნელოვანწილად დაკავშირებულია იმასთან, რომ კომუნიკაციის ზოგად თეორიას ქმნიდნენ ჰუმანიტარული მეცნიერების სხვადასხვა დარგების მეცნიერები. ასე, მაგალითად, ლინგვისტებმა შეიმუშავეს კომუნიკაციის სემიოტიკური მოდელები, სადაც ამ ცნების ძირითადი მნიშვნელობა გულისხმობს ტექსტის თარგმანს ჩემი „მეს“ ენიდან შენი „შენ“-ს ენაზე (ი. ლოტმანი). ფენომენოლოგიის წარმომადგენლებმა კომუნიკაცია შეაფასეს ინტერსუბიექტურობის, როგორც რთული სუბიექტთაშორისი ურთიერთობის ცნების მეშვეობით, რომლის პროცესშიც ინდივიდუალური ცნობიერება გადის სხვა ადამიანის გამოცდილებაზე და ამის მეშვეობით - გამოცდილების უნიერსალურ ჰორიზონტამდე (ე. გუსერლი). პერსონალიზმის მომხრეები კომუნიკაციაში პირველ რიგში ხედავენ ერთი აქტორის უნარს აღმოაჩინონ სხვა აქტორის გრძნობები (ფ. შლეიერმახერი). თუმცა, მიუხედავად „კომუნიკაციის“ ცნების ინტერპრეტაციის მრავალფეროვნებისა, ავტორთა უმეტესობა ეთანხმება მ. მაკლუენის

²Почепцов Г.Г. Теория коммуникации. М.: Рефл-бук. 2001, გვ. 497

მოსაზრებას, რომ როგორც ოპერაციონალური, ასევე პრაქტიკული თვალსაზრისით, „კომუნიკაციის საშუალებაა გზავნილი“.³

მასობრივი ინფორმაციის საშუალებების ყველაზე გავარცელებული ფორმაა საზოგადოებასთან ურთიერთობა, ბეჭდური მედია, რადიო, ტელევიზია, ინტერნეტი, რეკლამა, ტელეფონი, ტელეგრაფი, კინო, თეატრი, ასევე მიტინგები, მანიფესტაციები, საარჩევნო კამპანიები და სხვა მასობრივი გამოსვლები და სანახაობები. კომუნიკაციის ნებისმიერი საშუალების შინაარსს წარმოადგენს კომუნიკაციის სხვა საშუალება: მაგალითად, წერილის შინაარსია მეტყველება, ტელეგრაფისა - ბეჭდვა, ბეჭდური მედიის - წერილობითი ტექსტი.

შემუშავებულია *პოლიტიკური კომუნიკაციების* არაერთი *ტიპოლოგია*, რომელთა შორის ყველაზე მნიშვნელოვანია კომუნიკაციების დაყოფა:

ვერბალურ და *არავერბალურ* კომუნიკაციებად, რომლებიც იყენებენ ენობრივ და არაენობრივ მეთოდებს, მაგალითად, ჟესტებსა და მიმიკას;

ფორმალურ და *არაფორმალურ* კომუნიკაციებად, რომლებიც იყენებენ ინფორმაციისა და კონტაქტების ოფიციალურ და არაოფიციალურ წყაროებს;

ვერტიკალური და *ჰორიზონტალური*, რომლებიც იყენებენ კონტაქტებს ზემდგომ და ქვემდგომ პოლიტიკურ სტრუქტურებს შორის და კონტაქტებს ერთ სახელისუფლებო დონეზე;

ჯგუფური, *შიდაჯგუფური* და *მასობრივი*, რომელთაც ახასიათებთ კონტაქტები ჯგუფებს შორის, ჯგუფებში და მოიცავს ადამიანთა ფართო მასებს.⁴

³ Политические коммуникации: учеб. Пособие для студентов вузов / под ред. А.И. Соловьева. М.: Аспект-Пресс, 2004. გვ. 12

⁴ Почепцов Г.Г. Теория коммуникации. М.: Рефл-бук. 2001, გვ. 14

ამის პარალელურად, მ. მაკლუენი გვთავაზობდა კომუნიკაციების დაყოფას *ცივ* და *ცხელ* კომუნიკაციად. „ცხელი“ საშუალებებისათვის დამახასიათებელია აუდიტორიის მონაწილეობის დაბალი ხარისხი, „ცივისთვის“ კი, პირიქით, მონაწილეობის მაღალი ხარისხი, როცა საჭიროა საკუთარ წარმოსახვაში ინფორმაციის დეფიციტის „შევსება“. მაგალითად, ბეჭდვითი ორგანო, რადიო - „ცხელი“ კომუნიკაციებია, ხოლო ტელევიზია და ტელეფონი - საკმაოდ „ცივი“, სადაც მოცემულია ფრაგმენტარული ინფორმაცია, რომელიც მოითხოვს აქტიურ ინტერპრეტაციას.

კომუნიკაციების თანამედროვე თეორია ითვლის კომუნიკაციის პროცესის ანალიზის დაახლოებით ასამდე მოდელს, თუმცა ყველა როდი გამოიყენება საზოგადოებასთან ურთიერთობისთვის.

მაგალითად, კიბერნეტიკული მოდელის (უ. უიერი, კ. შენონი) თანახმად, ინფორმაციის გაზიარება საზოგადოებაში ხდება იმავე კანონებით, როგორც ბუნებაში, ამასთან, ყურადღების მიღმა რჩება საკუთრივ კომუნიკაციის პიროვნული ასპექტები: ადამიანის შინაგანი სამყარო, მისი ცოდნა და წარმოდგენები. კომუნიკაცია უპირველესად აქ განიხილება როგორც თავად ინფორმაციის მოძრაობა: წყარო – გადამცემი – არხი – მიმღები – ადრესატი.

აღნიშნული მოდელის ევრისტიკული მნიშვნელობა საზოგადოებასთან ურთიერთობების ანალიზის პროცესში საკმაოდ დაბალია, რადგან ცხადია, რომ ინდივიდუალური ფსიქოლოგიური რეაქციები პოლიტიკური კონტაქტების დროს, ადამიანის უნარი აითვისოს და გააანალიზოს ინფორმაცია, - არანაკლებ როლს ასრულებს, ვიდრე თავად ინფორმაციის შინაარსი.

საზოგადოებასთან ურთიერთობის ანალიზისთვის შედარებით მეტი ევრისტიკული პოტენციალი გააჩნია *სოციოლოგიურ* და *ფსიქოლოგიურ მოდელებს*.

ფართო გავრცელება ჰპოვა გ. ლასუელის „*ჯადოსნური ტყვიის*“ *თეორიამ*, რომლის თანახმადაც, თუ ზედმიწევნით ზუსტად იქნება

გათვალისწინებული კომუნიკაციის ყველა ძირითადი სტრუქტურული მომენტი, ინფორმაცია, როგორც ჯადოსნური ტყვია, დააზიანებს რეციპიენტის ტვინს, აანთებს მას როგორც „ელექტრონულ ნათურას“, გარდაქმნის მის იდეებს და ამგვარად დამყარდება საჭირო კომუნიკაცია. თუმცა, დღეისათვის პოლიტიკური ფსიქოლოგები აკრიტიკებენ ასეთ სქემატურ წარმოდგენებს პოლიტიკური კომუნიკაციების შესახებ და ყურადღებას ამახვილებენ ადამიანის უნარზე დაიცვას თავი გარეშე ინფორმაციული გავლენისაგან.⁵

ინფორმაციული გავლენების გზაზე ბუნებრივ ბარიერს წარმოადგენს ადამიანთა საკუთარი ინდივიდუალური გამოცდილება, ასევე მისი პირადი კონტაქტები: ურთიერთობა ნათესავებთან, კოლეგებთან, ნაცნობ-მეგობრებთან. ინფორმაციული ტექნოლოგიების განვითარებასთან ერთად კონტრსუგესტიის ეფექტი ძლიერდება, ვინაიდან მასმედიის მიმართ მოსახლეობის ნდობის დონე თანდათანობით მცირდება და ეს არაეფექტიანს ხდის გაფაქიზებულ ვირტუალურ პოლიტიკურ მანიპულაციებს. თანამედროვე მკვლევარები გამოყოფენ *ინფორმაციული ზემოქმედებისგან პიროვნების დაცვის* რამდენიმე ძირითად *საშუალებას*: 1) დისტანციის გადიდება; 2) კონტაქტის შეწყვეტას; 3) ზემოქმედების ობიექტის მოცილებას; 4) ზემოქმედების დაბლოკვას; 5) კონტროლს ზემოქმედების პროცესზე; 6) ინფორმაციის, როგორც მანიპულაციის საშუალების იგნორირებას.⁶

ამრიგად, პოლიტიკური კომუნიკაციების თანამედროვე თეორია უფრო ფაქიზად ახდენს ინფორმაციულ-საკომუნიკაციო პროცესების ინტერპრეტირებას და განსაკუთრებულ აქცენტს აკეთებს ადამიანების მიერ ინფორმაციის სუბიექტურ აღქმაზე

⁵Маклюэн М. Понимание медиа: внешние расширения человека. М., 2003,

⁶ Политические коммуникации: учеб. Пособие для студентов вузов / под ред. А.И. Соловьева. М.: Аспект-Пресс, 2004.

ურთიერთქმედების პროცესში, რაც უნდა გაითვალისწინონ საზოგადოებასთან ურთიერთობის სპეციალისტებმა.

პოპულარობით სარგებლობს „**დუმილის სპირალი**“, რომელიც აღმოაჩინა გერმანელმა სოციოლოგმა **ელიზაბეტ ნოელ-ნოიმანმა**. ეს თეორია ხსნის, თუ როგორ შეუძლია მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებს საზოგადოებრივი აზრით მანიპულირება და უმრავლესობის ნაცვლად უმცირესობისთვის სიტყვის მიცემა. ნოელ-ნოიმანის მოსაზრების თანახმად, ის, ვინც თავს უმცირესობაში მოიაზრებს, ცდილობს გაჩუმდეს, არ გამოთქვას თავისი მოსაზრება. ამიტომაც იმ შემთხვევებში, როცა მასობრივი კომუნიკაციის საშუალებები სიტყვას გადასცემენ უმცირესობას და იგი ხმამაღლა აცხადებს თავის მოსაზრებას, უმრავლესობა გაჩუმებულია.⁷

„მაცდურის მოდელი“, რომლის იდეა ეკუთვნის ამერიკელ ფსიქოლოგს **კურტ ლევინს** (1890-1974). იგი ხსნის, თუ როგორ იქმნება თანამედროვე ახალი ამბების ნაკადი მასობრივი კომუნიკაციის საშუალებებში. წამყვანი პოლიტიკური გამოცემების რედაქტორები და უმსხვილესი საკომუნიკაციო არხების ხელმძღვანელები ათასობით პოლიტიკური გზავნილიდან ირჩევენ მხოლოდ რამდენიმე ყველაზე მნიშვნელოვანს და გამოდიან „მაცდურის“ როლში, რომელიც „უშვებს“ ინფორმაციას სახლში. სწორედ ისინი აკონტროლებენ და ქმნიან პოლიტიკური ნიუსების ნაკადს. თანამედროვე მკვლევარების მონაცემებით, დღეს ახალი ამბების მხოლოდ 10 % გამოიყენება რეალურად კომუნიკაციის არხებში.⁸

აღნიშნულმა მოდელმა არსებითად შეცვალა თავდაპირველი წარმოდგენები მასობრივი კომუნიკაციების, როგორც ღია სისტემების

⁷ Данилевский Г.Г. Социально-политическая психология: уч. М. 1994.

⁸ Грачев Г.В. Информационно-психологическая безопасность личности: состояние и возможности психологической защиты. М., 1998. გვ. 99

შესახებ და გვაძულა უფრო რეალისტურად წარმოგვედგინა ინფორმაციის ტრანსლაციის პროცესი.

ძალზე პოპულარულია ამერიკელი პოლიტოლოგის **ჰაროლდ ლასუელის** (1902-1978) **სოციოლოგიური მოდელი**. იგი განსაკუთრებულ აქცენტს აკეთებს სუბიექტის სოციალურ და პიროვნულ თვისებებზე კომუნიკაციის პროცესში. აღნიშნული მოდელის ფარგლებში კომუნიკაციური პროცესის ასახსნელად მნიშვნელოვანია პასუხი გავცეთ შემდეგ კითხვებს: *ვინ გვამცნობს? რა განზრახვით? რა სიტუაციაში? რომელი რესურსებით? რომელი სტრატეგიის არჩევით? რომელ აუდიტორიაზე ახდენს გავლენას? რა შედეგით?*

ამრიგად, კომუნიკატივისტიკის ფსიქოლოგიური და სოციოლოგიური მოდელები შეიძლება ფართოდ გამოიყენებოდეს საზოგადოებასთან ურთიერთობის სპეციალისტების მიერ.

2000 წლის 22 ივლისს მიღებულ იქნა *ოკინავას გლობალური ინფორმაციული საზოგადოების ქარტია*. თანამედროვე წამყვანი სახელმწიფოების ლიდერებმა ხაზი გაუსვეს იმის აუცილებლობას, რომ სრულად იყოს რეალიზებული ინფორმაციულ-საკომუნიკაციო ტექნოლოგიების პოტენციური დემოკრატიის განმტკიცების, ტრანსპარენტული (გამჭვირვალე) და პასუხისმგებლიანი მართვის სფეროში; ყოველ ადამიანს ჰქონდეს საინფორმაციო ქსელებთან წვდომის შესაძლებლობა. საინფორმაციო ტექნოლოგიების რევოლუციური როლი ასევე დაკავშირებულია სოციალური თანხმობის ახალი დონის მიღწევის შესაძლებლობასთან, მოქალაქეებისათვის ჯანდაცვის, განათლებისა და პროფესიული მომზადების, დასაქმების, სამუშაო ადგილების შექმნის, მეწარმეობის, სოფლის მეურნეობის, ტრანსპორტის, გარემოს დაცვის, კატასტროფების თავიდან აცილების, კულტურის განვითარებისა და

⁹ Ноэль-Нойман Э. Общественное мнение. Открытие спирали молчания. М., 1996г. გვ. 352-36

საზოგადოებრივი განვითარების სფეროში სხვა შეთანხმებული მიზნების მისაღწევად აქტუალური ინფორმაციის მიწოდებასთან.

2002 წლიდან *მსოფლიო ეკონომიკური ფორუმი* და ბიზნესის საერთაშორისო სკოლა INSEAD ყოველწლიურად გამოსცემენ **ქსელური სამყაროსათვის მზაობის ინდექსს** (*The Networked Readiness Index – NRI*). იგი აგებულია სამი ინდექსის-კომპონენტის (გარემო, მზაობა, გამოყენება) საფუძველზე. ყოველი მათგანი შედგება სამი ქვეინდექსისგან, რომლებიც ახასიათებენ:

- საბაზრო, პოლიტიკურ და ინფრასტრუქტურულ გარემოს;
- მოსახლეობის, ორგანიზაციებისა და ხელისუფლების ორგანოების მზაობას ქსელური ტექნოლოგიების გამოყენებისათვის;
- ინფორმაციულ-საკომუნიკაციო ტექნოლოგიების გამოყენებას მოსახლეობის, ორგანიზაციებისა და მმართველობის ორგანოების მიერ

მონაცემები საზოგადოებრივი ცნობიერების მდგომარეობის შესახებ წარმოადგენს სახელმწიფოს მიერ მიღებული პოლიტიკური გადაწყვეტილებების მგრძნობიარე ბარომეტრს და, იმავდროულად, სამოქალაქო საზოგადოების მხრიდან აღნიშნული გადაწყვეტილებების შეფასების შედეგს, საზოგადოებრივი პოზიციის გამოხატულებას. *არსებობს სახელმწიფოსა და საზოგადოებას შორის ურთიერთდამოკიდებულებების ოთხი ძირითადი მოდელი:*¹⁰

პრეს სააგენტოს მოდელი ანუ ფაბლისითი: იგი ორიენტირებულია ინფორმაციული ნაკადის მკაცრ მართვაზე, როცა ინფორმაცია საზოგადოებისათვის შემოდის დოზირებულად, მთავარი საშუალებაა პროპაგანდა, მიზანი კი - დაუყოვნებლივ შედეგის მიღწევა, დაშვებულია მანიპულაციური ზემოქმედების ნებისმიერი საშუალება;

¹⁰Почепцов Г.Г. Теория коммуникации. М.: Рефл-бук. 2001, გვ.50

მასობრივი ინფორმაციის მოდელი: ორიენტირებულია ინფორმაციის ოპერატიულ გავრცელებაზე სახელმწიფო სტრუქტურების საქმიანობასთან მიმართებით. ამასთან, აქცენტი კეთდება სარწმუნო და პოზიტიური ინფორმაციის გამოყენებაზე, ნეგატიური ინფორმაცია არ განიხილება, კომუნიკაციას აქვს ცალმხრივი, ნაწილობრივ მანიპულაციური ხასიათი, უკუკავშირი არ არსებობს.

ორმხრივი ასიმეტრიული მოდელი: ორიენტირებულია მიზნობრივი აუდიტორიის შესწავლაზე ფარული მანიპულაციის გამოყენების მიზნით; ვითარდება კომუნიკაციის ორმხრივი პროცესი; არსებობს უკუკავშირი, განსაკუთრებული ყურადღება ეთმობა საზოგადოებრივი აზრის შესწავლას; ასიმეტრიულობა ვლინდება იმაში, რომ კომუნიკაციისგან იგებს მხოლოდ ორგანიზაცია და არა საზოგადოება;

ორმხრივი სიმეტრიული მოდელი: ორიენტირებულია ორგანიზაციასა და მის საზოგადოებას შორის ურთიერთგაგების მიღწევაზე; ვითარდება მუდმივი ორმხრივი კომუნიკაცია; განსაკუთრებული ყურადღება ეთმობა საზოგადოების რეაქციას ყველა პოლიტიკურ აქციაზე, ინტერაქტიური მუშაობის ფორმების გამოყენებას; სიმეტრიულობა ვლინდება იმაში, რომ კომუნიკაციური ზემოქმედების ობიექტი გვევლინება კომუნიკაციის სრულუფლებიან მონაწილედ.

საკვანძო სიტყვები: სახელმწიფო, საზოგადოება, ინფორმაციული ურთიერთქმედება, თანამედროვე მოდელები.

დასკვნა:

სახელმწიფოსა და საზოგადოებას შორის ურთიერთდამოკიდებულებების ოთხი ძირითადი მოდელიდან უფრო ეფექტიანი და დემოკრატიულია ორმხრივი სიმეტრიული მოდელი, რაც უნდა დაინერგოს სახელმწიფო მმართველობაში. თუმცა, ამჟამად, ურთიერთდამოკიდებულებები სახელმწიფოსა და

საზოგადოებას შორის უმეტესწილად ვითარდება მასობრივი ინფორმაციის მოდელის მიხედვით.

სახელმწიფო პოლიტიკა უფრო მეტად უნდა იყოს გაშუქებული მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებით, რათა მიიღოს სათანადო საზოგადოებრივი რეზონანსი და საზოგადოებრივი აზრის მხარდაჭერა. ეს მითუმეტეს აქტუალურია თანამედროვე პირობებში, ხელისუფლებას ზოგჯერ უწევს კადრების შემცირებასთან, პრემიებისა და მოსახლეობის სხვადასხვა ჯგუფებისათვის შეღავათების მოხსნასთან დაკავშირებული არაპოპულარული პოლიტიკური გადაწყვეტილებების მიღება. ეს მოითხოვს დაწვრილებით და არგუმენტირებულ განმარტებებს მასმედიაში, რათა მას არ მოჰყვეს საზოგადოების აღშფოთება. სწორედ ამიტომ დღეს ასე მნიშვნელოვანია უახლესი მეცნიერული პროექტების გამოყენება სახელმწიფო პოლიტიკის ინფორმაციული თანხლების სფეროში.

გამოყენებული ლიტერატურა

1. დარსანია ნ. - „პოლიტიკური ინსტიტუტები“ - თბილისი 2011.
2. კეკაყმაძე მ. „საჯარო დაწესებულებების საზოგადოებასთან ურთიერთობის სტრატეგია“ თებერვალი 20, 2013 by eparticipation.ge
3. ინფორმაციის თავისუფლების განვითარების ინსტიტუტი (IDFI) „საჯარო ინფორმაციის ხელმისაწვდომობა საქართველოში 2017“
4. Почепцов Г.Г. Теория коммуникации. М.: Рефл-бук. 2001, გვ. 497
5. Политические коммуникации: учеб. Пособие для студентов вузов / под ред. А.И. Соловьева. М.: Аспект-Пресс, 2004. გვ. 12
6. Маклюэн М. Понимание медиа: внешние расширения человека. М., 2003, გვ.9
7. Ноэль-Нойман Э. Общественное мнение. Открытие спирали молчания. М., 1996-ю გვ. 352-365